

Birthe Wetlesen: Ved første behandling af dette lovforslag stillede mit partis daværende ordfører, professor Arne Bertelsen, den højtærede udenrigsminister det spørgsmål, hvorfor der faktisk er blevet et beløb på 4,8 mill. kr. til rest af Marshallhjælpen. Som svar herpå udtalte den højtærede udenrigsminister, at når man successivt udbetaler beløb, må der på et eller andet tidspunkt være nogle penge til rest. Heri har den højtærede udenrigsminister ganske ret. Der vil være penge til rest, så længe man ikke har brugt de sidste; men hvorfor har man ikke anvendt også de sidste 4,8 mill. kr. efter deres oprindelige formål? Det var det, mit partis ordfører spurgte om, og det har vi ikke fået svar på.

Mit parti har bemærket, at det er tanken at etablere det foreslåede internationale uddannelsescenter som en ny selvejende institution, og at udgifterne ved driften af instituttet påregnes afholdt gennem betalingen for de elever, der benytter instituttet, selv om det i realiteten i de fleste tilfælde formodentlig vil betyde, at staten kommer til at betale, f. eks. gennem de i lovforslagets § 2 C nævnte stipendier og gennem u-lands-hjælpen. Vi finder, at princippet med en selvejende institution, altså ikke en stats-ejet og en statsdrevet, er rigtigt. Imidlertid udvandes det jo ikke så lidt, når den højtærede udenrigsminister oplyser, at tanken med hensyn til styrelsen af den selvejende institution er, at der skal udpeges 3 medlemmer af u-landsstyrelsen, 3 medlemmer af den private organisation og 1 medlem af udenrigsministeren. Derved forekommer det os at staten vil få det helt afgørende ord ved ledelsen af dette institut. Vi finder det naturligt, at staten får en finger med i spillet, men skal henstille, at der gennem den rette sammensætning af instituttets styrelse gives den private organisation større indflydelse.

I øvrigt er vi velvilligt indstillet over for lovforslaget. Vi finder alt i alt, at det er en fornuftig anvendelse til et godt formål af de penge, der altså er til rest.

Elsé-Merete Ross: Selv om det foreliggende lovforslag af udvalget enstemmigt er indstillet til vedtagelse uden ændringer, vil jeg dog gerne have lov at gøre en enkelt bemærkning.

Under første behandling var den højtærede udenrigsminister enig med det ærede medlem hr. Morten Lange og mig i, at den nye selvejende institution „Bakkerne“ i Holte også burde omfatte kollegiepladser og ikke blot være et kursussted. På forespørgsel har udvalget i bilag 2 fået at vide, at det er tanken om muligt at udnytte „Bakkerne“ som et samlings- og kontaktsted for studerende fra udviklingslandene, og at „Bakkerne“ ligeledes tænkes anvendt til indkvartering af stipendiater fra udviklingslandene, der enkeltvis kommer til Danmark for at studere. Det sidste kunne tyde på, at det er et ret begrænset antal stipendiater, der tænkes anbragt i „Bakkerne“, og at det i hvert fald næppe bliver helt det, jeg havde tænkt mig ved et kollegium. I hvert fald bliver kontakten med danske studerende ikke særlig intensiv på den måde.

„Bakkerne“ skulle også være et samlingssted for studerende fra udviklingslandene. Ja, disse mennesker kan måske have interesse af at træffe hinanden, det skal jeg ikke benægte. Sådanne samlingssteder har jeg hørt om i Frankrig, hvor de dog vakte u-landsstudenternes største mishag. Det, de ønskede i Frankrig, og det, de studerende sandsynligvis ønsker her, er at træffe landets egne studerende og lære dem og deres synspunkter at kende. Det er muligt, at meningen ikke er så slem og så snæver, som det er udtrykt i besvarelsen i bilaget; men jeg nævner det, fordi jeg tror, det er noget helt fundamentalt i u-landsarbejdet, at det princip, som har været ledende i Mellemfolkeligt Samvirkes Mysoreprojekt, nemlig at det drejer sig om et „give and take“ mellem Mysore og Danmark og ikke om en ensidig godgørehedshandling, også bliver det ledende princip i andet u-landsarbejde. UNESCOs øst-vest projekt går ud på at fremme gensidig forståelse af østlig og vestlig kultur, og for den sags skyld kunne vi også godt tage Afrika med. Hvis „Bakkerne“ kun bliver et samlings- og kontaktsted for stipendiaterne, berøver vi os selv og dem mulighed for denne gensidige forståelse og anerkendelse af hinandens kulturværdier.

Den højtærede udenrigsminister konstaterede ved første behandling med beklagelse, at mange stipendiater følte sig meget ensomme under deres ophold her i landet,